

CONCURS ESEURI

„Ce ai face dacă ai fi
Primarul General al
Municipiului București
– capitală europeană?”

Câștigători 2015

MARELE PREMIU: SMERA DANIEL, FAP, ANUL II

SECȚIUNEA STUDENȚI:

PREMIUL I:

DUMITRU ADRIAN STELIAN, FAP, ANUL III

PREMIUL II:

IORGULESCU ALEXANDRA, FAP, ANUL I

PREMIUL III:

NEGOIȚĂ ANA-DIANA , FAP, ANUL I

SECȚIUNEA ELEVI:

PREMIUL I:

SIMION SIMONA,

COLEGIUL „ VICTOR BABEȘ”, clasa a XI -a

PREMIUL II:

PRIPP VLADIMIR,

LICEUL „ LAUDER-REUT”, clasa a XI-a

PREMIUL SPECIAL:

RĂDULESCU MIHAI, MASTER SAE, ANUL II

Daniel SMERA ¹

Este Bucureștiul o capitală europeană?

Da. Unii poate vor contesta răspunsul meu și din unele puncte de vedere s-ar putea să aibă dreptate. Totuși, Bucureștiul este o capitală europeană, atât în acte cât și faptic. Orice poți găsi într-o capitală europeană poți găsi și în București, poate nu la aceleași standarde, dar suntem în curs de modernizare și acest lucru nu se realizează peste noapte, mai ales, dacă în loc să pui umărul, sprijinind schimbarea, stai și critici.

Care sunt așteptările tinerilor într-o mare aglomerare urbană, așa cum e capitala României, în contextul Uniunii Europene ?

Ca tânăr cred că ai trei mari așteptări.

1. Să ai o universitate în care să studiezi ce îți place, în cele mai bune condiții.
2. Să ai locuri în care să te distrezi, dar și locuri în care să te relaxezi.
3. Când termini facultatea să găsești un loc de muncă în domeniu și eventual bine plătit.

Pe primele două cred că Bucureștiul le îndeplinește cu *brio*, despre cea de-a trei, nu pot spune același lucru, dar nu este vina orașului, ci a economiei țării. Oricum, dacă e să îți găsești un loc de muncă mai bine plătit în România, cel mai probabil el va fi în București.

Ce ați face dacă ați fi Primar General, pentru colegii dumneavoastră, pentru generația tânără? Dar pentru părinții ori bunicii dumneavoastră?

Ce aș face dacă aș fi Primar General? Ce am în minte nu vizează doar o anumită categorie de persoane (generația tânără, părinți, bunici), dar îi implică și pe ei. Îmi aduc aminte că pe la sfârșitul verii anului trecut, aflându-mă pe malul *Lacului Morii*, am zărit în depărtare o insulă și imediat am cerut informații cu privire la ea, ca să aflu că, din păcate, e „părăsită”.

În continuarea eseului voi încerca să vă expun un proiect format din două părți:

1. amenajarea *Lacului Morii*;
2. folosirea veniturilor provenite din exploatarea acestui obiectiv turistic în scopuri caritabile.

Amenajarea lacului morii – Ceea ce am în minte e destul de simplu. Avem lacul, ceea ce îl înconjoară sau cum îl numesc cunoscătorii: ”digul” și ”insula” care de fapt e o peninsulă, dar a rămas cu acest nume în mințile celor ce cunosc zona. Cum putem

¹ Facultatea de Administrație Publică (SNSPA), Anul II.

face acest obiectiv cât mai atractiv pentru locuitorii zonei Crângași (care sunt destul de numeroși), dar și pentru ceilalți bucureșteni?

Pe lac s-ar putea amenaja un debarcader cu bărci de închiriat. Nu e o investiție foarte mare și în timpul verii, mai ales în serile călduroase, ar prinde chiar bine. De ce să te plimbi pe malul lacului când poți lua o barcă și te poți plimba pe lac?! Apoi avem „digul”, un loc unde deseori vei vedea oameni ce se duc să alerge pentru a se menține în formă.

Foarte frumos, dar tot mai trebuie lucrat puțin și aici. Dacă deja sunt oameni care văd aici un loc bun pentru sport, de ce să nu facem ceva pentru ei și poate reușim să trezim și în ceilalți ideea de puțină mișcare.

Mă gândesc la **amenajarea unei piste de alergat și a unei piste de biciclete**. Pe dig, dacă te duci, vei găsi beton turnat de pe vremea comunismului. Sunt sigur că bitumul ar fi mult mai practic, dar și mai estetic. Un centru de închirieri biciclete ar merge de minune. Nu știu dacă aceasta investiție s-ar amortiza prea curând sau dacă s-ar amortiza vreodată, dar am avea cetățeni mai fericiți și cred că acesta e unul din motivele pentru care oamenii votează un primar. Vor pe cineva care să se implice, pe cineva care să arate că îi pasă, care să le aducă puțină satisfacție. Aici, zic eu, ar merge o formulare puțin diferită; vezi tu 😊

Și nu în cele din urmă avem **insula**. Despre starea ei actuală nu pot să vă spun prea multe, doar că are niște coloane și un foișor în stil roman. Nu știu povestea lor, dar știu totuși că acel foișor are o acustică bună. Sora mea mai mare obișnuia să meargă acolo și să cânte. Poate era doar un loc unde un copil se retragea pentru a avea puțin timp de unul singur; mulți copii au astfel de locuri, dar această poveste mi-a dat o idee.

Deja avem o parte din ambient, putem pune restul și să construim acolo o terasă. Locația are tot ce îi trebuie pentru a fi o scenă romantică. **Avem lacul, avem coloanele și debarcaderul și avem foișorul**, unde putem aduce pe cineva să cânte seara pentru a completa tabloul. Dacă de restul investițiilor nu sunt sigur că se vor amortiza, în situația asta sunt mai optimist că se va face (oamenii deja vin în această locație pentru picnicuri). Ba mai mult, din veniturile realizate aici sper să fie susținută partea a doua a proiectului meu, despre care vă voi vorbi în continuare.

Vă vorbeam la început despre folosirea banilor, proveniți din amenajarea acestui obiectiv, în **scopuri caritabile**. Iată la ce mă refeream: **construirea unui centru de reabilitare pentru persoanele care nu au un cămin**, își fac veacul prin canale și îi poți întâlni aproape în orice zonă a Bucureștiului. Obișnuiesc să trăiască din mila oamenilor, furturi mici, iar în ultimii ani am observat că tot mai mulți s-au apucat de strâns diverse deșeuri pe care mai apoi le transportă la un centru de colectare pentru un mic venit.

Acum se pune întrebarea: Centre deja există, cu ce ar fi acesta diferit? Ei bine, acest centru va fi construit pentru a trata nu doar efectele (să ofere o masă caldă celor care nu își permit și un loc unde să doarmă în liniște), ci va urmări să trateze cauza care a dus viața acestor oameni la ruină. Am să fac o mică paranteză pentru a mă face mai bine înțeles. Eu obișnuiesc să răcesc destul de des. Mă tratez, îmi trece, dar nu peste mult timp răcesc iarăși și o iau de la capăt. Care e problema? Simplu, am un sistem imunitar slăbit. Dacă pe lângă tratamentul pe care îl iau pentru a-mi trata răceala aș lua ceva care să îmi întărească și sistemul imunitar, lucrurile ar sta altfel. La fel e și cu oamenii străzi; ei nu sunt obișnuiți să trăiască normal, și oricât i-ai ajuta, se vor întoarce înapoi la ceea ce faceau înainte. Și atunci, ce e de făcut? Cum spuneam, tratăm cauza, nu doar efectele. Nu știu dacă ați auzit de **Teen Challenge**. Ei se ocupau de oamenii cu diferite dependențe și folosesc același pricipiu. Rata lor de succes este de 86%. Enorm, dacă întrebați pe oricine cunoaște cât de cât acest domeniu.

Programul de reabilitare al centrului trebuie să fie unul complet. Trebuie să îl dezvolte pe cel ce vine în toate domeniile. De aici trebuie să iasă o persoană nouă, cu obiceiuri noi care să le

înlocuiesc pe cele vechi și dăunătoare, o persoană care cunoaște o meserie și mă gândesc că putem obține niște parteneriate astfel încât cei ce termină programul să fie direct angajați și să pună în practică tot ce au învățat. Trebuie lucrat și pe partea personală. Majoritatea celor care sunt oameni ai străzi sunt instabili emoțional, au un respect de sine scăzut și nu știu să își valorifice calitățile, asta în măsura în care unii dintre ei și le cunosc. Mai trebuie lucrat și pe partea spirituală. De ce spun asta? **Ceea ce credem determină ceea ce facem.** De unde și vorba din bătrâni: „Nu are niciun Dumnezeu”, atribuită oamenilor ce nu au niciun standard moral.

Să luăm un caz ipotetic și astfel sper să mă fac pe deplin înțeles.

Un bărbat intră pe poarta centrului de reabilitare. Ce vrea el de la noi?

În primul rând o masă caldă și un pat curat în care să se odihnească. Sunt convins că nu îi place situația în care este și ar vrea să trăiască altfel, dar a renunțat la ideea că se poate schimba și a învățat să se complacă în starea în care este. Pe durata șederii în centru acest bărbat va avea un program „bătut în cuie”, va învăța să se ocupe de igiena personală, să își gătească singur, să facă curat și să își spele singur hainele. Pe scurt, va deprinde niște obiceiuri normale și sănătoase. Pe lângă acestea va învăța și o meserie, un mod de a-și câștiga existența.

Vom cauta să îl îndrumăm să facă ceva ce îi face plăcere (“Alege-ți o ocupație pe care să o iubești și *nu vei mai fi nevoit să muncești o singură zi din viața ta!*” Confucius). Nu în cele din urmă, va învăța să își pună baza morală și etica după care își va ghida viața.

Cum ar trebui să arate centrul.

Centrul va fi împărțit în două părți, construite în oglindă. O parte destinată bărbaților și o parte destinată femeilor. Fiecare parte va deține o serie de dormitoare și băi, o bucatărie, o sala de mese, un atelier, o seră și un teren de baschet/fotbal. Va mai exista și o capelă care va fi comună. Angajații centrului vor fi puțini, întrucât cei din acest centru trebuie să învețe să se descurce singuri: săa își gătească, să mențină curățenia, să își câștige existența. Angajații au scopul de a-i coordona.

De asemenea, cred că pe parcurs putem deschide o nouă aripă pentru cei ce și-au ispășit pedeapsa și caută să se reintegreze în societate. După cum știm, majoritatea celor care sunt eliberați ajung înapoi în închisoare mai devreme sau mai târziu. Nu își doresc acest lucru, dar sunt străini de "lumea nouă" în care pășesc. Știu doar să facă ce făceau și înainte, mai exact lucrul pentru care au fost închiși. Parafrazând unul din celebrele citate ale lui Einstein², nu poți face același lucru în mod repetat așteptând rezultate diferite, prin urmare, ai fost închis o dată pentru o infracțiune, dacă o repeți, va avea aceleași consecințe.

Programul va semăna puțin cu cel descris anterior, doar că va fi puțin mai deschis. Vom căuta să avem diverse parteneriate cu companii dispuse să îi angajeze. Sunt convins că nu vor fi foarte mulți dispuși să lucreze cu foști deținuți, dar dacă le putem demonstra că sunt oameni schimbați care își doresc să înceapă o viață nouă și vor munci din greu pentru aceasta, cred că vom reuși să atragem colaboratori. Aici, mai mult decât în celălalt program, ne dorim să avem oameni care își doresc cu adevărat o schimbare. În schimbul acestei dorințe puternice, le oferim un pat, o mâncare caldă și calea pe care trebuie să o urmeze pentru o reabilitare durabilă.

La această ultimă parte m-am gândit ulterior și am adăugat-o. Statul cheltuie în jur de 2500 de lei în fiecare lună cu un singur deținut, iar închisorile române sunt aglomerate peste măsură. Așadar, din punct de vedere financiar, statul nu îi vrea acolo. Mult mai de folos ar fi dacă ei ar fi contribuabili și nu doar niște cheltuitori pasivi. Acesta este motivul rațional pentru care această idee merită luată în calcul. Motivul moral e mult mai simplu, dar mai greu de îmbrățișat de unele

² „Nebunia înseamnă să faci același lucru în mod repetat și să te aștepti să obții alt rezultat”-A.Einstein

persoane. Chiar dacă au greșit într-un fel sau altul, aceștia au plătit pentru faptele lor conform legii și, în esență, sunt oameni ca și noi. Nu am fost în pielea lor, nu am primit educația lor, deci nu ne putem considera superiori poate doar puțin mai norocoși.

Concluzie

Proiectul se numește: „Ce ai face dacă ai fi pentru o zi Primarul Bucureștiului – Capitală europeană?” Ei bine, iată ce aș face și de ce. Cetățenii vor să simtă că au pe cineva aproape, care se interesează de bunul mers al orașului și de bunăstarea fiecăruia în parte. Nu m-am putut gândi la ceva mai bun decât acest proiect.

Prima parte, cea cu amenajarea Lacului Morii, poate fi aplicată în mai multe locații. Oriunde este un lac pot fi și bărci și alte mijloace de relaxare și divertisment. Cât despre a doua parte, dacă oamenii străzii ar fi mai puțini, cetățenii bucureșteni ar putea să taie de pe lista lor de nemulțumiri faptul că în fiecare zi cineva îi abordează pe stradă pentru bani sau le spală parbrizul mașinii cu sau fără voia lor. Motivată de succesul celor de la *Teen Challenge*, cred că o metodă asemănătoare cu a lor va fi de un real succes.

Simona SIMION³

Sa fii primar de „**Capitală Europeană**” te obligă la o responsabilitate mult mai mare decât cea de primar pentru o localitate sau un oraș mai mic. Problemele speciale ale unei capitale europene presupun și alte implicări dar și o amplă viziune spre viitor. O *Capitală Europeană* are nevoie de un primar deștept, capabil să se adapteze cerințelor societății moderne.

Fostul ministru al lucrarilor publice, domnul Laszlo Borbely, considera că orașul ideal nu există, orice localitate având puncte tari și puncte slabe. „Pentru fiecare există, însă, un oraș în care să te simți bine și unde să ai condiții cât mai bune de viață”.

Primarul ca simplă „entitate” nu are prea multă putere fără acordul și totodată, ajutorul consiliului local.

Daca aș fi primar, în primul rând m-aș înconjura de o echipă de profesioniști cu care se poate colabora. O echipă profesionistă pentru fiecare domeniu de activitate specific administrației locale. Primarul împreună cu angajații primăriei fac proiecte, bugete etc., care se supun aprobării consiliului local.

Odată instituit în funcție aș demara demersuri pentru aflarea și depistarea problemelor de mare amploare ce necesită rezolvare urgentă dar și studii și dezbateri pentru elaborarea unei strategii pe termen mediu și lung, astfel încât dezvoltare orașului să nu mai fie lăsată la voia întâmplării, iar proiectele administrative să nu le mai contrazică pe cele ale administrației locale, mediului privat ori ale celui academic.

Problemele de mare amploare care ar putea servi drept criterii pentru început sunt cele generale: *piața muncii; competitivitate economică; infrastructura de transport; sistemul sanitar; sistemul de învățământ; costul vieții; posibilitățile de petrecere a timpului liber; dezvoltarea comerțului; starea mediului; siguranța publică; nivelul taxelor locale.*

Analizând pe rând fiecare din aceste probleme se pot depista lucruri care nu sunt tocmai în conformitate cu standardele UNIUNII EUROPENE, lucruri pe care un primar ajutat de echipa lui le poate schimba într-o comunitate.

Primaria trebuie să valorifice patrimoniul, să gândească strategii și proiecte pentru fiecare teren care se pretează la investiții, să găsească și să aprobe investitorii serioși care ar deschide drumul către piața muncii pe termen lung, astfel încât să creeze condiții demne de trăi atât proaspeților absolvenți de studii cât și persoanelor ieșite de pe băncile școlilor de meserii.

O capitală ce se dorește a fi „**în standarde Europene**” are autorități locale ce se implică în crearea condițiilor optime de muncă pentru fiecare categorie de muncitori. O capitală prosperă are nevoie de oameni de calitate, începând cu o clasa politică eficientă până la personal adecvat in orice societate. Încă de la clasele primare, instituțiile de învățământ ar trebui să învețe copiii, cum să ajungă „un mare om nu doar un om mare”.

³ Colegiul Național „Victor Babeș”, București, clasa a XI-a D.

Posibilități de dezvoltare există, investitori serioși există trebuie doar să se găsească soluția optimă pentru a pune în aplicare un plan de dezvoltare economică locală. Acest plan trebuie gândit și pus în aplicare de primar.

Un alt punct ce poate fi atins de Primar este infrastructura de transport (rutier urban și interurban, feroviar, aerian, transport în comun) sau chiar reabilitarea și întreținerea stradală nu doar în plan, pe hârtie. Acest lucru ar trebui să se vadă afară, pe străzile orașului.

Ca primar al capitalei aș încerca demararea unor proiecte precum *Autobuzul Electric, Piste pentru Biciclete, rolleri sau skateri și obligativitatea folosirii acestora și doar a acestora* de către călătorii pe două roți, parcări speciale în apropierea instituțiilor de orice gen pentru aceștia, iluminat stradal pe bază de energie solară, amenajarea și modernizarea stațiilor de autobuz, lucrări de reabilitare stradală, dar care să se facă *odată și bine*, nu în fiecare an, dar prost. Lucrările de reabilitare stradală ar trebui făcute după lucrările de introducere a rețelelor de apă, canalizare, gaz metan sau curent electric nu înaintea acestora.

Cred că într-un oraș care se vrea capitală de nivel european străzile și aleile, indiferent de cartier, trebuie să beneficieze de aceeași atenție din partea administrației locale, pe toate să fie introduse rețelele de apă, canalizare, gaz metan și curent electric, pe toate să existe iluminare stradală, și asfaltare adecvată.

În sistemul de învățământ ar fi multe de făcut, ca Primar, probabil aș începe cu modernizarea și dotarea școlilor și grădinițelor. Aș implementa un program de transport al preșcolarilor și școlarilor până la unitatea de învățământ și returnarea acestora acasă pentru siguranța celor mici.

Aș realiza un program de oferirea/asigurarea unei mese copiilor din aceste unități, pentru ca învățământul obligatoriu să poată fi ușor accesibil oricui. Aș facilita intrarea și rămânerea copiilor în școala de orice clasă socială, inclusiv a celor cu nevoi speciale, fără prea mari eforturi financiare din partea părinților. Deoarece joaca este un bun criteriu de dezvoltare a celor mici, fiecare școală și grădinița ar trebui dotate cu săli și terenuri de sport și locuri de joacă pentru copii.

Locuri de joacă și spații verzi ar trebui să fie tot mai dese, atât în cartierele rezidențiale cât și la periferia acestora.

Siguranța publică este un alt punct forte unde trebuie „lucrat”. Poliția și jandarmeria ar trebui să patruleze în toate zonele orașului nu doar pe arterele principale. Securitatea orașului trebuie întărită și prin supravegherea video, cu camere amplasate strategic pentru prevenirea infracționalității, dar și prin înăsprirea pedepselor pentru cei ce încalcă legea în mod intenționat și repetat.

Ca și primar ar trebui să iau în calcul problema posibilității de petrecere a timpului liber (cinema, teatru, concerte, sport, munte, mare, turism extern) și modalitățile de a simplifica accesul la acestea.

Un oraș mare are nevoie de astfel de **centre recreative pentru tineri și bătrâni, pentru copii și adulți**.

Ca primar aș ușura intrarea la evenimente culturale și de recreere, (organizarea de Cinema în aer liber, concerte în spații deschise, intrarea la muzee, provocări sportive organizate pentru sportivi performanți sau pentru începători, aș promova turismul intern prin evidențierea frumuseților arhitecturale, organizarea de târguri cu specific zonal etc.)

Un alt proiect de care m-aș ocupa ca primar al capitalei Europene București ar fi **reabilitarea clădirilor și întreținerea fațadelor**, atât în centru cât și în zonele limitrofe.

Dacă tot există taxe locale să se folosească în scopul în care se cer, pentru ajutarea și creșterea orașului, ca să se vadă utilitatea acestora.

Avem un **centru istoric de excepție**, cu clădiri monument care pot stârni invidia oricărui oraș. Din păcate până acum în ceea ce privește reabilitarea și întreținerea fațadelor nu s-a găsit un mod concret unanim aprobat de administrație și locatari. Dar pentru că de pe urma aspectului zonei centrale pot trage foloase și municipalitatea și ipatronii teraselor și cluburilor din zonă, mi se pare firească obligarea lor de a contribui la punerea în valoare a patrimoniului arhitectonic. Iar lucrările să nu se limiteze la simple schimbări de culoare, ci să fie unele de calitate și mai ales de rezistență.

Dl. Borbely spunea că, în opinia sa, cea mai mare problema a orașelor din România o reprezintă poluarea și lipsa spațiilor verzi și a facilităților pentru pietoni. În puținele spații verzi pe care le avem apar tot mai des locuințe personale sau clădiri impersonale. Cel puțin în teorie, legislația referitoare la construcțiile din parcuri și spațiile destinate recreerii în aer liber este destul de restrictivă. Ca primar nu aș permite aprobarea acestor proiecte.

O altă problemă pe care ca primar aș încerca să o rezolv, este aceea a lipsei spațiilor de depozitare deșeuri pe stradă. În unele zone lipsesc cu desăvârșire pubelele și coșurile de gunoi.

Se vrea un oraș curat, dar firmele de salubritate în colaborare cu primaria ar trebui să ia măsuri și să promoveze menținerea unui mediu curat pentru o viață sănătoasă.

Totodată susțin că doar primarul și persoanele cu care se înconjoară nu pot face tot pentru ca Bucureștiul nostru să fie privit mândru *Capitala Europeană*. Oamenii ce locuiesc aici ar trebui să participe în mod activ la „**Construirea Imaginii de Capitală Europeană**”, dând dovadă de civilizație, bun simț și participând în mod constant la menținerea Bucureștiului la cele mai înalte standarde.

Cu o conducere de excepție și cu populație civilizată putem reuși să facem din București, **Capitală Europeană**.

Vladimir PRIPP⁴

Capitala unei țări este orașul în care se regăsesc toate instituțiile reprezentative ale puterilor în stat. O capitală europeană este un oraș curat, frumos, bine organizat, în care orice om își poate desfășura activitatea de zi cu zi, cât mai rapid.

Când spunem capitală Europeană, ne gândim la orașele din Vestul Europei, precum Londra, Paris, Madrid, Bruxelles dar și la orașele-capitală ale țărilor nordice precum Oslo, Stockholm, Copenhaga sau Helsinki. Toate acestea sunt orașe curate, îngrijite și prezintă un echilibru architectural între stilul modern, reprezentat de clădirile de oțel și sticlă în care își au locul diferite companii și stilul clasic, în cadrul căruia se regăsesc clădiri din diferite epoci. Într-o capitală europeană se regasesc spații verzi, parcuri, grădini zoologice și grădini botanice, ce au atât scop practic, curățarea aerului, cât și scop decorativ, înfrumusețarea împrejurimilor.

Din păcate, toate țările din estul Europei, care au fost țări comuniste, pînă în anul 1993 (căderea comunismului în Rusia) prezintă un aer trist, deprimant, un aer al trecutului, culoarea gri fiind predominantă în arhitectură, regăsită pe grandioasele monumente ale unei epoci pierdute și demult uitate. Țările din sudul Europei sunt ușor mai colorate, asta datorită vociunii oamenilor. În opinia mea, țara a cărei capitală este cea mai apropiată de normele unei capitale europene este Germania, cu capitala la Berlin. Acest lucru se datorează faptului că jumătate din țară, partea de vest a acesteia, nu s-a aflat sub influența comunistă prezentă în estul Europei, după al Doilea Război Mondial.

Oamenii reprezintă principalul factor care influențează mersul lucrurilor într-o țară. Lipsurile întâlnite de bucureșteni înainte de anul 1989 și toată propaganda comunistă au influențat dezvoltarea Bucureștiului în ultimele două decenii. Oamenii au fost la fel de muncitori ca și înainte, dar nu și-au asumat valorile însuflețite de țările vestice. Noile companii au mai schimbat peisajistica orașului, aducând blocuri de sticlă. Dar, din păcate s-a construit intens în zone, în care se aflau adevărate opere de patrimoniu, care în perioada comunistă au fost retrocedate de către stat, case ai căror proprietari au murit în închisorile comuniste. Iar astăzi, puțini dintre foștii proprietari mai au rude, care să revendice imobilele. Iar dintre cei care au revendicat, mulți nu au primit casele, deoarece acestea sunt deja locuite de oameni care au intrat în posesia acestora, abuziv, ilegal.

Una dintre marile probleme ale Bucureștiului este considerată de mine, dar și de mulți alți locuitori, ca fiind mizeria de pe străzi. Prezența câinilor maidanezi este o altă problemă care se regăsește pe străzile din București. Mizeria de pe străzi este rezultatul a mai multor factori, dintre care enumerăm: lipsa coșurilor de gunoi, indiferența locuitorilor pentru curățenie și slaba implicare a companiilor private responsabile de curățarea străzilor secundare, lăturalnice. Prezența maidanezilor se datorează angajaților organelor abilitate ale statului, care nu au luat măsuri pentru oprirea înmulțirii câinilor (castrarea, **NU** eutanasierea), dar și locuitorilor, ce obișnuiesc să îi hrănească nu să îi adopte.

⁴ Liceul „Lauder-Reut” , București, clasa a XI-a U.

Poluarea constituie o mare problemă cu care se confruntă bucureștenii. Aceasta este consecința numărului mare de mașini pe cap de locuitor. Conform ultimelor statistici ale Serviciului de înmatriculări vehicule din cadrul Prefecturii București, în București, sunt înmatriculate peste un million de mașini, ceea ce reprezintă o mașină la 1,6 oameni.

Dar, pe de altă parte, trebuie să recunoaștem că despre București nu putem vorbi doar negativ, deoarece are părțile lui minunate! Unul dintre aspectele pozitive îl constituie chiar prezența muzeelor, a caselor memoriale și a locurilor în care au loc evenimente culturale. Un muzeu din București, care în opinia mea întrunește normele unui muzeu european și ar putea rivaliza cu multe altele din Europa este **Muzeul Național de Istorie Naturală "Grigore Antipa"**. Acesta a fost redeschis în anul 2011 și are în patrimoniu două milioane de piese. După ce a fost reinaugurat, s-a înregistrat o creștere a biletelor vândute, între 10 și 12 ori mai mare decât înainte de redeschidere. Această investiție culturală aduce o importantă contribuție la bugetul statului.

Dacă aș fi Primarul General al Municipiului București pentru o zi, în agenda mea de lucru s-ar afla: ***problemele urbanistice ale Bucureștiului, noi modalități pentru reducerea nivelului de poluare și rezolvarea problemei câinilor fără stăpân.***

Primul subiect pe care l-aș aborda ar fi rezolvarea problemei câinilor fără stăpân, deoarece această chestiune prejudiciază imaginea Bucureștiului în rândul turiștilor (au existat cazuri în care, turiști străini au fost atacați de maidanezi) și afectează bunăstarea și liniștea cetățenilor (cazul copilului mușcat de maidanezi în 4 aprilie 2014, în Parcul "Alexandru Ioan Cuza", după ce, în anul 2013, Ionuț a fost ucis de maidanezi, tot într-un parc. În opinia mea, această problemă prezintă două aspecte. Pe de o parte, Autoritatea pentru Supravegherea și Protecția Animalelor, în calitate de instituție a statului, a contractat organizațiilor nonguvernamentale toate serviciile de strângere a câinilor comunitari, iar reprezentanții ONG nu și-au îndeplinit procedurile ce presupuneau strângerea câinilor de pe străzi și introducerea acestora în sistemul de adopții de animale. Iar pe de altă parte, numărul mare al câinilor abandonați se datorează oamenilor, care hrănesc aceste animale, dar nu le adoptă și le lasă, în continuare pe stradă, precum și locuitorilor ce își aruncă, din curte proprii câini, contribuind, astfel, la creșterea numărului de câini fără stăpâni. În calitate de primar, aș păstrea legătura cu conducerea ASPA (Autoritatea pentru Supravegherea și Protecția Animalelor) pentru ca aceasta să monitorizeze realizarea activităților de către membrii organizațiilor nonguvernamentale, conform contractelor încheiate pentru a înlătura, cu adevărat, prezența maidanezilor de pe străzi și pentru a face sterilizarea acestora. Un posibil program s-ar putea derula în parteneriat cu diferite cabinete veterinare, care să ofere sterilizări la preț redus sau gratuite, după caz. De asemenea, aș amenda persoanele care hrănesc câinii comunitari și pe cei care își abandonează proprii câini.

A doua problemă de pe ordinea de zi ar fi reducerea nivelului ridicat de poluare din București. Aș realiza acest lucru prin încercarea de a sensibiliza populația, de ***a-i încuraja pe oameni să folosească mijloace de transport în comun.*** Aș încerca să schimb toate autobuzele care funcționează pe carburant cu tramvaie și troleibuze (care sunt acționate pe bază de curent electric) și aș cumpăra autobuze ce au un consum redus de carburant. Aș crea mai multe piste pentru bicicliști și aș înnăspri legile și sancțiunile privind modalitatea de parcare neregulamentară a posesorilor de vehicule auto. Prezența pistelor pentru bicicliști nu doar va fluidiza traficul, dar va fi și bine receptată de către tineri, principalii posibili utilizatori, deoarece acestea constituie un mijloc de transport viabil, rapid, ieftin, sănătos și cel mai important aspect de menționat: nu poluează. Pistele pentru biciclete le-aș amplasa pe marile artere, pentru început, între cele două centre universitare: *Academia de Studii Economice și Universitate*, pe

Bulevardul Magheru, Piața Romană și Piața Unirii. Acest proiect va fi intitulat “**Libertate de Mișcare pentru Studenți**”.

Ultima chestiune de rezolvat ar fi **problema urbanistică**. Dificultățile urbanistice sunt consecința demolărilor unor cladiri de patrimoniu sau abandonării acestora, aflate acum într-o stare deplorabilă. În locul clădirilor de patrimoniu au fost ridicate turnuri de oțel și sticlă care, în unele zone, distrug echilibrul architectural. Un astfel de exemplu se regăsește pe bulevardul Lascar Catargiu, la numărul 22. Acolo este sediul Secției 1 Poliție, o clădire din sticlă și fier, înconjurată de case de patrimoniu - unele dintre acestea, de altfel, nefiind prea bine conservate. În calitate de primar, aș forma o echipă de arhitecți și peisagiști, cu rolul de a stabili zonele în care nu trebuie să apară construcții moderne, în locul celor de patrimoniu. În a doua fază, acești specialiști vor stabili nivelul de conservare a fiecărei case aflate în patrimoniu și care pot fi restituite proprietarilor sau urmașilor acestora și în care dintre ele trebuie investite sume de bani pentru a fi conservate.

Apoi mi-aș aținti atenția asupra bunicilor și nepoților lor. Pentru aceștia aș amenaja noi parcuri, aș investi în modernizarea celor vechi și aș încerca, pe cât posibil, cu sprijinul primarilor de sector să “reconstruiesc” locurile de joacă pentru copii, care sunt neîngrijite. De asemenea, aș elimina piste de biciclete de pe trotuar, aspect care ar avantaja toți pietonii, atât tineri, cât și bătrâni, a căror siguranță nu ar mai fi pusă în pericol de bicicliștii care nu semnalizează.

Așa s-ar derula ziua în care aș fi Primarul General al Municipiului București, deoarece, consider că **bucureștenii merită tot ce este mai bun**, mai ales să se numere printre locuitorii unei capitale europene în adevăratul sens al cuvântului.

Adrian Stelian DUMITRU⁵

Este atât de ușor ca toata lumea să își dea cu părerea despre anumite aspecte ale societății încât te poate conduce la concluzia că oricine se poate afla la conducerea unei instituții responsabile de politicile publice. În realitate, însă, lucrurile nu stau atât de bine și cu siguranță decizia nu poate fi luată doar la îndemnul unei singure persoane.

În primul rând, elaborarea unei politici publice trebuie să țină cont de anumiți actori care vor fi afectați în mod direct de către acea decizie. O politică nu poate fi luată „în spatele ușilor închise”, acest lucru ar duce automat la o rezistență în implementarea politicii, iar scopul și obiectivele acesteia ar fi distorsionate. De aceea trebuie ca la procesul de elaborare a deciziei să participe cât mai mulți actori din cadrul societății civile, asociațiilor economice, ong-urile.

Sunt atât de multe lucruri care ar putea fi schimbate la nivelul capitalei, o capitală care se vrea europeană, **o capitală a culturii și civilizației românești**, o capitală care de-a lungul secolelor a fost **martora diferitelor schimbări ce au avut loc în sânul societății bucureștene**. Cu toate acestea, un București demn nu poate fi construit numai la îndemnul persoanei responsabile de „conducerea” orașului, ci trebuie ca inițiativele să pornească inclusiv de la cetățeni, cetățeni care trebuie să observe responsabilitatea pe care aceștia o au alături de autoritățile competente. Nu este posibil ca tu, cetățean care pretinzi politici și decizii competente care să îți satisfacă nevoi, să arunci orice ambalaj pe stradă iar apoi să te plângi de spațiile insalubre, de care bineînțeles comunitatea locală este responsabilă. Acesta este doar un exemplu simplu de înțeles pentru toată lumea, concluzia acestuia fiind **necesitatea responsabilizării colective**, o caracteristică ce derivă din caracterul public al unei politici publice.

Dacă privim retrospectiv, în istorie, Bucureștiul era numit „Micul Paris” iar aceasta datorită perioadei în care tot ce era occidental se copia, un trend al epocii respective, însă, care se reflecta doar la exterior, pentru că în substrat rămâneau aceleași percepții românești. Titu Maiorescu le considera „producțiuni moarte, pretenții fără fundament, stafii fără trup, iluzii fără adevăr”⁶, iar din punctul meu de vedere această situație era reală întrucât acest „Mic Paris” avea palate și vile somptuase, „șosele de promenadă” și spații culturale, însă în spatele acestora se aflau mahalalele bucureștene împreună cu problemele conexe acestora.

Ce s-a întâmplat după abdicarea forțată a Regelui Mihai I din decembrie 1947 și instaurarea „republicii populare” nu a făcut decât să îndepărteze drumul european al capitalei noastre, vechile valori trebuiau să cadă, iar socialismul și doctrina acestuia trebuia să triumfe. Așa cum bine știm capitala a suferit transformări considerabile în ultimii ani, fie din motive obiective, fie din rațiuni megalomanice ale unui conducător care nu a ținut cont de valorile românești și de tradiție, așa cum se întâmplă în societățile europene, lucru care se poate observa și astăzi.

În prezent București tinde să devină o capitală europeană, însă acest lucru depinde foarte mult de toți actorii care pot duce la capăt acest proces de dezvoltare,

⁵ Facultatea de Administrație Publică (SNSPA), Anul III.

⁶ Maiorescu, T., *În contra direcției de astăzi în cultura română* (1868), în Id., *Critice*, Minerva, București, 1989, p. 124.

fiind vorba aici despre autoritățile publice, comunitățile locale (cetățenii) și organizațiile non-guvernamentale.

Din punctul meu de vedere la acest moment nu sunt îndeplinite anumite condiții primordiale pentru ca București să poată fi declarat oraș european, ba mai mult –capitală europeană. Ne putem referi aici la infrastructură, transport, calitatea mediului înconjurător, securitate și siguranță ș.a. aceste variabile necesitând o analiză atentă. Probabil că dacă am efectua un sondaj de opinie, la întrebarea care sunt capitolele la care România nu excelează? cu siguranță respondenții vor indica lipsa infrastructurii, lucru adevărat și în cazul Bucureștiului. Nu este posibil ca în anul 2015 să existe zeci de străzi lipsite de canalizare și apă potabilă sau de asfalt, iar atunci când sunt intemperii ale vremii acestea să arate ca în secolul trecut. La fel cum nu este posibil ca cetățenii să nu își plătească impozitele care ar trebui să se reflecte în aceste necesități și cu toate acestea să reclame anumite drepturi. Probabil că soluția la această problemă stă în mâinile autorităților, spun acest lucru deoarece domeniul infrastructurii poate fi ușor accesat la nivelul fondurilor structurale europene, însă pentru ca acest lucru să devină posibil este nevoie de oameni capabili în administrația publică.

De asemena transportul în comun este deficitar, linii de autobuz mult prea aglomerate, lipsa transportului în comun pe liniile preorășenești, lucru total neacceptabil având în vedere caracterul metropolitan al jud. Ilfov. Printre punctele slabe ale infrastructurii de transport se află bineînțeles și lipsa unei linii de metrou care să lege principalul aeroport (Otopeni) de centrul capitalei. Din nou soluția stă în gestionarea resurselor și în competența celor din administrație. Ne putem referi și la aglomerația din traficul Bucureștean, acest lucru fiind corelat cu carența transportului în comun, poate dacă acesta s-ar desfășura în condiții diferite, o parte a populației va utiliza mai mult transportul în comun, astfel contribuind la scăderea emisiilor poluante și fiecare centimetru de trotuar nu va mai fi acaparat de autoturisme, împiedicând în acest mod pietonii.

De cealaltă parte, încălcarea masivă a regulilor ce țin de urbanism și construcții, corupția din acest sistem, și lipsa responsabilității sociale, fac ca această metropolă Bucureșteană să nu arate ca o capitală europeană. Este inadmisibil ca numeroase monumente arhitecturale să își găsească *sfârșitul* din lipsa unei legislații mai aspre în acest domeniu, ori de cele mai multe ori chiar din indiferența edililor care s-au succedat de-a lungul anilor. Acest lucru este o pată neagră pe imaginea unui București care se vrea capitală europeană. Sigur, trebuie să înțelegem de unde a pornit această discrepanță între diferitele zone ale capitalei, istoria a făcut ca diferite momente să nu fie de partea orașului, ne putem referi aici la marele cutremur din martie 1977, la evenimentele cauză ale acestuia, și la planurile de sistematizare puse în aplicare de fostul conducător al Republicii Socialiste. Într-o ipoteză contrafactuală Bucureștiul de astăzi ar arăta cu totul și cu totul diferit, însă cum această ipoteză a lui „dacă” nu poate fi probată, nu ne rămâne decât să identificăm soluțiile acestei probleme.

În primul rând, trebuie ca legislația națională în materie de construcții și urbanism să găsească cea mai bună modalitate în încercarea de a stopa distrugerea diferitelor imobile, care pot fi catalogate monumente arhitecturale. **Fiecare capitală europeană păstrează cu demnitate și respect monumentele și centrele istorice**, lucru care, din păcate, la noi nu poate fi probat. De cealaltă parte, responsabilitatea cetățenească trebuie să fie insultă oricăruia dintre noi, trebuie să realizăm că **Bucureștiul este „casa” noastră**, și că ne putem implica la nivelul luării deciziilor.

În contextul Uniunii Europene, Bucureștiul ne oferă o diversitate de culturi, principiu promovată de Uniune, în care se găsesc deopotrivă diferite minorități de greci, germani, țigani, armeni, maghiari etc. Astfel, poate fi observată această diversitate prin existența lăcașurilor de

cult, a institutelor de cercetare a diferitelor culturi și chiar prin diferitele drepturi alocate acestor minorități.

Tinerilor le sunt puse la dispoziție diferite modalități de recreere, de la teatre la cinematografe, de la biblioteci la institute culturale ce pun la dispoziție accesul tinerilor, parcuri și zone de agrement, diferite cluburi ș.a. Probabil că, în ceea ce privește studenții, un punct slab este atins la nivelul infrastructurii educaționale, spun acest lucru deoarece spațiile în care aceștia locuiesc în căminele studențești lasă de cele mai multe ori de dorit. Probabil că la momentul în care cei responsabili vor înțelege că **educația este un element primordial în dezvoltarea unei societăți** vor acționa ca atare și vor oferi domeniului educației resursele necesare.

Bucureștiul oferă de asemenea o largă diversitate de domenii în care tinerii se pot angaja, însă, de cele mai multe ori aceste *joburi* sunt remunerate slab și nu oferă posibilitatea dezvoltării capacității profesionale a tinerilor. Multitudinea de universități oferă anul pe piața muncii mii de tineri care cu greu își pot găsi un loc decent de muncă în domeniul în care aceștia s-au pregătit, fiind nevoiți, în majoritatea cazurilor, să presteze anumite activități care sunt sub nivelul lor de pregătire. Această problemă trebuie rezolvată la nivel național prin politici publice coerente și responsabile, prin stimularea investițiilor, de care toată lumea vorbește în ultimul timp, care să producă într-adevăr rezultatul scontat- scăderea șomajului, în special în rândul tinerilor, și creșterea nivelului de trai al populației.

În atribuțiile Primarului General se numără măsurile pentru elaborarea planului urbanistic general al localității și supunerea spre aprobare consiliului local; asigurarea respectării prevederilor planului urbanistic general, precum și ale planurilor urbanistice zonale și de detaliu; asigurarea întreținerii și reabilitării drumurilor publice, proprietate a orașului, instalarea semnelor de circulație, desfășurarea normală a traficului rutier și pietonal, în condițiile legii; luarea măsurilor pentru prevenirea și combaterea pericolelor provocate de animale, în condițiile legii; luarea măsurilor pentru controlul depozitării deșeurilor menajere, industriale sau de orice fel, pentru asigurarea igienizării malurilor cursurilor de apă din raza orașului [...] și nu în ultimul rând, poate cea mai importantă atribuție- asigură respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, precum și punerea în aplicare a legilor.⁷

Am decis să prezint doar aceste atribuții deoarece au legătură cu punctele slabe care se regăsesc la nivelul capitalei, pe care le-am semnalat mai devreme. Probabil că dacă locuitorii capitalei noastre ar fi întrebați „Ce ați face dacă ați fi Primar General?”, răspunsurile acestora ar fi demne de cărți science-fiction, iar fiecare s-ar identifica chiar cu figura emblematică a Franței anilor 1400 - Ioana d'Arc. Ceea ce vreau să subliniez este faptul că mulți dintre cetățeni nu pot identifica clar atribuțiile unui primar, considerând că acesta poate majora salarii ori pensii! În realitate, însă, primarul are anumite atribuții clar specificate de care trebuie să țină cont în administrarea urbei.

Dacă aș fi Primar General, cu toate că nu îmi doresc acest lucru, voi ține cont de aspectele pe care le-am subliniat în introducerea referitoare la deciziile pe care un primar trebuie să le ia, la punctele slabe, de asemenea semnalate mai devreme, la care trebuie acționat cât mai curând, vizând interesul suprem al cetățenilor. Spun acest lucru deoarece putem aplica la nivel local (așa cum este cazul Bucureștiului) celebra frază, deja intrată în istorie, a președintelui american Abraham Lincoln referitoare la „guvernarea de către și pentru popor”, rostită în discursul de la

⁷ Atribuțiile Primarului General al Municipiului București conform Legii nr. 215/23.04.2001 *a administrației publice locale*, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Gettysburg din 1863.⁸ Astfel, trebuie identificate nevoile cetățenilor și găsite soluții care să satisfacă interesele cât mai multor categorii sociale. Aceste soluții trebuie luate în mod transparent, cu informarea actorilor interesați, și în conformitate cu legile aflate în vigoare la data respectivă. Desigur, trebuie să înțelegem că un Primar General nu poate lua hotărâri de unul singur, ci trebuie să țină cont, de cele mai multe ori, de opiniile Consiliului General, care poate, sau nu, să fie de acord cu propunerile acestuia, din nou intervenind, din păcate, politicul.

Pentru generația tânără trebuie găsite soluții în primul rând legate de facilitarea accesului acestora pe piața muncii, sigur, un primar nu poate crea locuri de muncă în mod direct, însă poate facilita investițiile, fapt de natura să producă nevoie de forță de muncă, de asemenea poate facilita accesul acestora în administrația publică, consider că ideile inovatoare și pregătirea pe care facultățile de administrație publică ne-o oferă este de natură să aducă mai târziu beneficii sistemului administrativ românesc. De asemenea fondurile structurale oferă o varietate de posibilități prin care se poate crește capacitatea profesională a lucrătorilor din administrație, însă datele oferite recent de către autoritatea de management a acestora, arată că programul operațional sectorial *Dezvoltarea Capacității Administrative* a fost cel mai puțin accesat- fapt care ridică anumite semne de întrebare cu privire la competența autorităților locale de a gestiona aceste fonduri.

Pentru generația trecută de mult timp de vârsta adolescenței aș încerca să intervin pe latura politicilor sociale, sau a inițiativelor sociale. După aproape o viață de muncă, trebuie să le recunoaștem aportul și să le oferim anumite clipe de fericire. În opinia mea cred că pentru această categorie socială se poate investi în centre de zi, în care persoanele în vârstă să poată avea pe cineva aproape de sufletul lor, sau în centre de îngrijire a bătrânilor care nu au posibilități financiare ori familii care să le fie alături. Însă cum bugetul general probabil că nu suportă aceste cheltuieli pe care activitățile le-ar genera, propun calea unui **parteneriat public-privat**, de pe urma căruia ambele părți să poată câștiga. Și în acest caz se poate apela la fondurile structurale puse la dispoziție de Uniunea Europeană, modalitate prin care se simplifică și mai mult, în termeni de costuri, această inițiativă.

Acest model poate fi aplicat în diverse domenii, reducând costurile pe care autoritatea locală trebuie să le genereze, și implicând actorii privați în inițiativele de politică publică locală. Dar, așa cum am mai subliniat, nu Primarul General este cel care ia hotărârile de unul singur, ci trebuie să ajungă la un consens cu Consiliul General. Nu putem decât spera că interesele noastre, ca cetățeni ai Bucureștiului, primează în fața bătăliilor și intereselor politice de diferite coloraturi.

Voi concluziona prin a afirma că atunci când analizăm și emitem judecăți de valoare trebuie să ne raportăm la situația regională a României, pentru că numai astfel putem înțelege așteptările și pretențiile care se ridică în direcția țării noastre. Degeaba comparăm Bucureștiul cu Londra ori Paris, circumstanțele în care aceste orașe s-au aflat de-alungul timpului fiind diferite de cele ale capitalei noastre, iar aceste amprente sunt vizibile și fac parte din caracteristica locului. Astfel, Primarul General al Municipiului București are înainte de toate responsabilitatea de „a face”, de a fi în mijlocul cetățenilor și de a acționa pentru bunăstarea acestora. În încheiere, **propun ca schimbarea pentru o capitală într-adevăr europeană să pornească de la fiecare**, dacă dorim ca Bucureștiul să devină european trebuie ca fiecare să acționăm astfel! .

⁸ Lijphart, A., *Patterns of Democracy. Government Forms and Performance in thirty-six Countries*, Yale University, 1999, p.25.

Alexandra IORGULESCU⁹

Când eram mică, la televizor era un desen în care personajul principal a câștigat, în urma unui test de carieră, să stea alături de primarul orașului o perioadă scurtă de timp pentru a se acomoda cu viitorul lui. La un moment dat, primarul și-a luat o vacanță, lăsându-l pe băiat la conducere, iar acesta a profitat din plin, a declarat una din zile "ziua pijamalelor" și toți oamenii au mers în pijamale pe parcursul zilei.

Mi se pare o idee bună și dacă aș fi primar mi-ar plăcea să fac ceva asemănător pentru a-i detensiona pe oameni de atmosfera deprimantă în care majoritatea s-a obișnuit să stea pentru că e mai ușor să suferi, decât să faci ceva. În orice caz, știu că mereu vor fi „guri” care să zică "asta ne mai lipsea" tot datorită personalității rigide și neobișnuite cu schimbarea, care după părerea mea este bună uneori, mai ales dacă este în bine.

Dacă aș reuși să ajung cumva primar în București, mi-ar fi greu să aleg ce aș vrea să schimb prima dată, dar aș vrea să încep cu aruncatul unei priviri printre contractele vechi care nu aduc niciun beneficiu real în acest municipiu, poate doar pe termen lung, prea lung în opinia mea și, evident, costisitor.

În primul rând, dacă aș fi primar, **aș vrea să propun Consiliului local municipal consultarea populației, prin referendum, cu privire la problemele locale de interes deosebit pentru a-mi da seama ce își doresc cetățenii** primordial, apoi aș ști de unde să încep, în cazul în care Consiliul îmi aprobă propunerea, iar dacă nu, principalul meu scop ca primar ar fi să fac această capitală demnă de statutul de capitală europeană pentru că după părerea mea nu este.

Infrastructura acestui oraș lasă mult de dorit, iar proiectele neterminate la timp, cum ar fi metroul din Drumul Taberei îi face pe cetățeni să-și piardă complet încrederea în autorități, în primari, în faptul că va fi bine la un moment dat și pe bună dreptate. Aș vrea ca eu, în postura de primar, să nu îi dezamăgesc nici pe cei care m-ar vota, nici pe cei care nu m-ar vota și nici pe cei care nu ar mai vota datorită neîncrederii în orice tip de sistem.

Un primar ales în municipiul lui, respectiv București, este ca un fel de președinte ales în țara lui, din punct de vedere al atribuțiilor asemănătoare, cum ar fi, în primul rând că asigură respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției și ale legilor țării, ale decretelor Președintelui României, ale hotărârilor Guvernului, ale actelor emise de ministere și alte autorități ale administrației publice centrale, ale hotărârilor Consiliului Județean.

În al doilea rând că asigură executarea hotărârilor Consiliului local, iar în cazul în care apreciază că, o hotărâre a acestuia este ilegală, în termen de 3 zile de la data luării la cunoștință, sesizează pe Prefect.

În al treilea rând primarul trebuie să asigure ordinea publică și liniștea locuitorilor, prin intermediul polițiștilor locali și cu ajutorul jandarmeriei, pompierilor și apărării civile, care au obligația să răspundă solicitărilor sale, în condițiile legii și să ia măsuri pentru prevenirea și limitarea urmărilor calamităților, catastrofelor, incendiilor, sau epidemiilor, împreună cu organele specializate ale statului.

⁹ Facultatea de Administrație Publică (SNSPA), Anul I.

În acest scop, poate mobiliza populația, agenții economici și instituțiile publice din municipiu, acestea fiind obligate să execute măsurile stabilite.

Acestea și încă multe alte atribuții pe care le-aș avea, le-aș și respecta.

Din câte am zis și mai sus, nu cred că Municipiul București este o capitală europeană și aș vrea să o fac să fie prin multe planuri pe care le am. În primul rând cred că ar trebui să mă ocup de infrastructură, astfel încât străzile să fie drepte pentru a nu se mai aduna toată apa lângă trotuare, în cazul ploilor sau topirii zăpezii, astfel încât să se desfășoare o circulație potrivită unui oraș atât de populat. Și apropo de zăpadă, aș pune autoritățile în alertă din jumătatea lunii noiembrie pentru a nu mai fi surprinse când ninge în decembrie.

Aș începe cu centurile, care sunt groaznice, deși au o importanță absolută, aș adăuga încă o bandă pe fiecare sens al centurilor și aș face intrări în fiecare sector, eventual în fiecare cartier dacă ar posibil pentru a se evita aglomerația din centrul orașului, care ar trebui păstrat cu mai multă grijă deoarece are valoare culturală și nu ar trebui să se mai circule cu mașinile mici pentru a nu se destrăma toată această valoare.

În legătură cu aglomerația urbană, poluarea și cu un alt factor numit comoditatea oamenilor, aș dori să incurajez oamenii să folosească transporturile în comun sau bicicletele. Desigur că în legătură cu această dorință intervin mai multe, cum ar fi adăugarea mai multor linii de transporturi în comun, sau mai multor autoturisme, mai ales tramvaie deoarece poluează mai puțin. **Metroul este un factor important în această privință și aș dori cel puțin să termin liniile în desfășurare.** De asemenea ar fi nevoie și de adăugarea pistelor de bicicliști peste tot prin oraș, nu numai pe Calea Victoriei.

În același timp trebuie să ținem cont și de conducătorii auto care nu au locuri de parcare și parchează pe prima bandă a bulevardelor sau chiar a străzilor cu doar două benzi, ceea ce îngreunează circulația, având în vedere că una dintre bezi este blocată. Sunt de părere că ar trebui adăugate parcări supraetajate.

De asemenea cred că ar trebui folosite terenurile virane pentru construirea unor spații verzi în care să se planteze diferite legume ce se pot folosi în hrănirea bătrânilor din azile sau a copiilor din orfelinat și **ar trebui protejate spațiile verzi deja existente.** Aș organiza **concursuri de voluntariat pentru implicarea în dezvoltarea ecologiei din București**, iar aici aș avea nevoie de toți locuitorii dornici să ajute în formarea unui oraș mai puțin poluat. Evident că nu putem aștepta totul de la autorități și trebuie să ne implicăm fiecare dintre noi cum putem, de exemplu să nu mai aruncăm gunoarie pe jos și mai ales să nu lăsăm deșeurile în spațiile verzi în care ne-am petrecut timpul pentru că dorim să-l petrecem în continuare și dorim ca și copiii noștri să aibă parte de liniștea și frumusețea naturii.

Desigur că nu putem să avem grijă doar de natură și cu siguranță trebuie să încurajăm și menținerea mall-urilor de exemplu deoarece omul modern are nevoie și de asemenea activități, cum ar fi plimbarea prin mall sau vizionarea unui film la cinematograful, iar asta duce și la câștigarea banilor de către patroni și chiar de către stat care primește chiria de la patronii magazinelor aflate în aceste locuri.

Pentru viitorul copiilor precizez că trebuie să se puna accent pe educație și sănătate, iar asta poate ține de părinți, de profesori și de doctori deoarece fiecare dintre ei are un cuvânt important în formarea unui copil. Nu ar strica să adăugăm câteva grădinițe, școli, licee, spitale, dar în același timp cred că acestea se pot dezvolta și în sectorul privat care ar aduce mai multe avantaje statului. Trebuie să fim obiectivi pentru că și statul trebuie să adune de undeva resurse.

Pentru copiii din școlile generale aș vrea să existe profesori de educație civică capabili pentru a-i învăța de la acea vârstă, care e potrivită pentru formarea viitoare, să se comporte în

societate, în familie, într-un colectiv, practic să le amintească celor care au învățat deja de bunele maniere și să-i învețe pe cei care nu au știut până la momentul respectiv.

În opinia mea un profesor de educație civică trebuie să fie chiar mai pregătit din punct de vedere pedagogic și în psihicul copilului și mai ales să aibă dorință de a-i învăța deoarece el este un pion important, iar dacă știe să profite de asta și poate să profite, poate forma cu adevărat viitori tineri care să se potrivească în societate.

De asemenea, nu numai la bunele maniere cred că ar trebui să se refere acest profesor, ci și la viitoarele lecții de viață, ar putea să dea exemple de oameni care au luptat pentru idealurile lor pentru a-i învăța de la vârste fragede că trebuie să muncească pentru ce-și doresc, ar putea să îi învețe să nu se descurajeze după loviturile întâlnite pe parcursul vieții, ci să le folosească drept lecții, ar putea să îi învețe să se bazeze pe ei înșiși, dar în același timp să nu refuze să întindă o mână de ajutor pentru că asta îi ajută să-și păstreze umanitatea, să-i învețe că e bine să protejeze mediul și să facă economie de resurse pentru un viitor al planetei, să-i învețe să aprecieze totul, să înțeleagă eforturile părinților și la rândul lor să fie părinți care depun eforturi pentru copiii lor.

Genul ăsta de profesori mi-aș dori să existe, menționând că și un diriginte se poate ocupa de formarea lor în adevăratul sens al cuvântului, și m-aș ocupa chiar personal, chiar în timpul liber dacă ar fi nevoie, de alegerea sau instruirea lor pentru a fi în stare mai departe să îi învețe pe copii cum să fie adulți, dar în același timp, cum să nu uite să fie copii și să se bucure de tot ce se poate. Aș face asta deoarece cred că este foarte important pentru viitor, viitorul tuturor, pentru că nimeni nu vrea să se trezească peste 10 ani bătut de un tânăr care doar crede că e el important și a vrea să demonstreze asta într-un mod greșit. Deci trebuie să prevenim acest gen de întâmplări, trebuie să considerăm că nu e prea târziu și să continuăm să ținem timpul, astfel încât să nu fie prea târziu niciodată.

Tot aici vreau să menționez că aș încuraja și părinții să acorde mai mult timp educației copiilor, să îi asculte și să îi ajute, să îi formeze și să le fie alături, iar din acest punct de vedere, sunt conștientă că nu mulți pot face asta, mai ales că în ultimul timp copiii sunt lăsați cu bunicii pentru că părinții să meargă să muncească într-o țară în care au condiții reale și potrivite de muncă. Mă întristează cu adevărat acest fapt și chiar și divorțurile care sunt din ce în ce mai des întâlnite.

Dacă aș fi primar, aș vrea să fac lumea să înțeleagă lucrurile astea, să înțeleagă că dacă nu au o stare financiară bună, sau dacă nu se înțeleg cu soțul/ soția/ concubinul/ concubina să nu facă un copil doar pentru a-l face pentru că îl vor distruge pas cu pas. Chiar dacă nu se observă poate, aceste lucruri au impact asupra copiilor și trebuie să îi protejăm de toate astea, nu să îi răsfățăm la modul de "ți se cuvine orice", ci să îi învățăm "ți se cuvine tot ce poți obține prin muncă".

Sunt conștientă că tinerii se așteaptă ca într-o aglomerare urbană ca Bucureștiul să aibă asigurată un loc de muncă, o locuință, un salariu cu care poate trăi în mod decent, dar în același timp, nici ei nu prea fac mari eforturi pentru asta, generalizând. Spun asta deoarece sunt mulți care nu au o facultate, sau diplomă de bacalaureat, sau chiar nu au liceul terminat, ceea ce înseamnă că ei nu sunt deloc implicați în propria viață, dar au așteptări. Nu sunt de acord cu acest stil de trai, așa că aș vrea doar să spun că fiecare ar trebui să fie realist și să își dea seama ce poate face, ce nu, ce studii are și care sunt cerințele angajatorului, iar dacă nu se conformează să nu fie supărați pe stat sau pe instituții pentru că ele nu au nevoie de oameni leneși sau buni de nimic.

Pe de altă parte știu că sunt și tineri care ies de pe băncile facultății și nu își găsesc ușor un loc de muncă datorită mai multor factori psihologici, de exemplu intervine fraza "nu am făcut

facultate ca să mă angajez pe 1000 de lei pe lună” și într-un fel sunt de acord mai ales pentru că nu se poate trăi decent cu 1000 de lei pe lună nici într-un caz, în alt fel nu sunt de acord cu ceilalți care pronunță această frază, aceia care au ieșit din facultate la fel cum au intrat deoarece au trecut prin trei sau patru ani fără să învețe nimic.

Un alt factor este acela că unii angajatori pot profita de cei care au nevoie neaparată de loc de muncă și le oferă doar salariul minim pe economie, deși s-au făcut unele statistici care arată că pot oferi mai mult decât atât. Repet, ma refer la unii angajatori. Acest factor îi deranjează pe viitorii angajați, dar nu au ce face, decât să accepte slujba sau să rămână fără, iar cei care acceptă, vor avea un spor de muncă foarte mic, ceea ce nu e bine nici măcar pentru firma angajatoare.

Nu cred că așteptările tinerilor sunt prea mari, cel puțin nu a tinerilor realiști și obiectivi care își dau seama că atunci când termini facultatea fără pic de experiență, nu poți avea pretenția să te angajeze oricine, așa că aș dori să-i încurajez să se implice în orice activitate cred ei că îi poate ajuta în această căpătare de experiență.

Problema este că așteptările acelor tineri numai buni pentru piața muncii nu sunt nici ele respectate, iar eu, ca primar aș dori să schimb asta, măcar în capitală, unde oricum concurența este una foarte mare.

În raport cu alte țări din Uniunea Europeană, încă suntem foarte în urmă din punct de vedere al dezvoltării, dar în această dezvoltare trebuie să se implice absolut toată lumea. Din păcate sunt mulți oameni care doar așteaptă, au mentalitatea aceea în care cred că li se cuvine, dar că nu trebuie să depună mult efort pentru ceva, ceea ce nu e deloc adevărat. Pentru o viață bună, pentru viața noastră bună, trebuie să facem multe eforturi și trebuie să muncim cu adevărat, nu doar cu jumătate de măsură, iar asta ar trebui să le fie amintită fiecărui om zi de zi până ce își dorește cu adevărat o viață bună. Dezvoltarea ține de schimbare, schimbarea ține de voință, iar voința se găsește în gândire. Toți putem, deci să facem!

Concret, pentru generația tânără aș adăuga locuri de muncă avantajoase, dar doar pentru cei care chiar merită, adică pentru aceia care își pot face treaba.

Pentru bunici, aș avea o idee care cred că i-ar ajuta să mai iasă din case și să se mai simtă bine ca în tinerețe. Aș face o reclamă publicitară, pentru că de obicei bunicii își pierd timpul privind televizorul, în care să se anunțe zi de zi un program al pieselor de teatru, de operetă, de operă, a spectacolelor, etc și prețurile билетelor lor. Aș face asta o lună de zile, timp în care aș ține mereu legătura cu patronii teatrelor, operelor ș.a.m.d. pentru a observa dacă publicitatea le-a adus vreun avantaj și mai ales dacă au început să vină mai mulți oameni în vârstă la spectacole. Bineînțeles că asta presupune costuri pe care le-aș împărți la toți cei cărora le fac reclamă și care, implicit, au fost de acord cu ideea, iar dacă funcționează, se continuă ideea.

Aș zice că e o idee destul de bună, mai ales că bătrânețea este o perioadă grea a vieții, deși se spune că la bătrânețe trăiești bine, nu e chiar așa, datorită singurătății în primul rând, dar această singurătate ar putea fi risipită dacă ar avea activități care să le ia gândul de la ea și care să îi ducă cu gândul la tinerețe, tinerețe în care sunt sigură că majoritatea a participat la spectacole de genul.

Pentru părinții mei și ai celor din generația mea, plus-minus câțiva ani, aș încuraja mișcarea în primul rând, prin organizarea unor activități sportive special dedicate lor, în spațiile verzi, ceea ce ar ajuta la sănătatea lor și la silueta lor, de care mulți se plâng, dar cu care s-au obișnuit și nu mai iau atitudine în legătură cu asta. Mă gândesc că poate dacă ar fi mai mulți care ar participa la aceste activități, în principiu cei care nu s-au lăsat pe brazdă odată cu vârsta, poate și cei care nu sunt atât de siguri pe ei, ar merge acolo deoarece sunt și alții ca ei. Nu sunt

de acord cu gândirea, dar am observat că așa gândește majoritatea persoanelor de vârstă a doua, deci mă conformez nevoilor lor, chiar și psihologice pentru a-i ajuta.

În al doilea rând aş încuraja și activitățile culturale, cluburi de carte la diferite biblioteci din oraș pentru ca cei aparținând vârstelor menționate mai sus, sunt pasionați de lectură, doar că nu găsesc destul timp pentru asta. Și din nou, cred că ar fi încurajați de mulțime, așa că bănuiesc că vor fi fericiți să-și împărtășească părerile și să facă schimb de ele unii cu alții. Plus că în modul ăsta interacționează cu oamenii, alții decât cei pe care îi văd zilnic la locul de muncă, iar asta îndepărtează anxietatea și stresul. Un alt plus este și faptul că bibliotecile vor avea mai mulți clienți.

Pe lângă toate astea, aş spune că aş încuraja sportul și arta cu tot ce mi-ar sta în putință deoarece e nevoie și de oameni ca ei. Arta va fi întotdeauna apreciată, iar sportul întotdeauna urmărit și practicat, dar dacă nu se încurajează suficient, lumea va renunța ușor-ușor datorită greutăților întâmpinate, cum ar fi lipsa banilor sau a oamenilor care să le fie alături. Le-aș fi eu alături pentru dorința lor de a se afirma în forma în care le place lor.

În concluzie, cred că Bucureștiul va fi o capitală europeană atunci când oamenii vor fi destul de civilizați încât să nu treacă pe stradă lângă un om căzut doar uitându-se la el, eventual mai și râzând, ci ajutându-l, când nu se va mai fura totul de la un om, inclusiv demnitatea, când oamenii vor aștepta să coboare ceilalți din autobuz/ tramvai/ metrou înainte de a se înghesui să intre, când își vor cere scuze că împing pe cineva și nu se vor uita tot ei urât la persoana împinsă. Va fi o capitală civilizată când oamenii din ea vor începe să se civilizeze și să privească și în jur, nu numai în linie ca un robot, să prețuiască viața și să meargă pe stradă cu zâmbetul pe buze, nu încruntați datorită problemelor pe care nu se angajează să le rezolve odată pentru totdeauna, ci doar se înfundă în ele.

Schimbarea e cuvântul principal în dorințele mele pe care le-aș pune în aplicare dacă aş fi primar, pe lângă schimbare mai este și viziunea oamenilor care sper să se mărească puțin din spațiul casa-serviciu-copii-probleme, în **spațiul lumii**.

Ana –Diana NEGOIȚĂ¹⁰

Cine nu și-ar dori să fie primarul Bucureștiului...? O funcție importantă, secretară, mașină de serviciu, poziție în societate, evenimente mondene, vizite oficiale etc. - în aparență. În esență, rolul de primar implică multe responsabilități și i s-ar potrivi mânășă unui profesionist „Deus ex machina”, capabil să rezolve în cel mai scurt timp orice problemă și să răspundă nevoilor celor mai diverse ale comunității. București este capitala României și, în același timp, cel mai populat oraș și cel mai important centru industrial și comercial al țării. **Bucureștiul este al 10-lea oraș ca populație din Uniunea Europeană, ceea ce îl face capitală europeană.**

Conform unei legende, se spune că București a fost întemeiat în secolul XIV de către Mircea cel Bătrân urmând ca mai apoi, cu ajutorul lui Gheorghe Ghica, în 1659, Bucureștiul să devină capitala Țării Românești, din ordin turcesc. Din acel moment efectiv s-a trecut la modernizarea acestuia. Apar primele drumuri pavate, se construiește Palatul Mogoșoaiei. Însă după puțin timp acesta începe să se dezvolte economic: crește numărul meșteșugarilor, apar o serie de instituții importante¹¹.

Pe de o parte, Bucureștiul poate fi considerat o capitală europeană. Punctele forte care ne determină să afirmăm că se înscrie în categoria capitalelor tipic europene sunt următoarele: *deține numeroase obiective turistice și culturale, este un oraș accesibil din punct de vedere financiar, oferă turiștilor diferite modalități de petrecere a timpului, are un număr suficient de locuri de cazare, restaurante și alte destinații care ar putea dezvolta turismul. Infrastructura și sistemele de salubritate, cât și cele ce țin de comunitatea publică sunt bine organizate, există o împărțire teritorial-administrativă foarte bine delimitată.*

Însă, sunt și unele aspecte care ne îndreptățesc să nu privim Bucureștiul ca pe o capitală europeană. În primul rând, din cauza sistemului deficitar de transport, atât de suprafață, cât și subteran (suntem una dintre puținele capitale care nu au transport direct la aeroport), din cauza câinilor maidanezi, existența unor cartiere mizerabile:este de neacceptat faptul că într-o capitală europeană sunt locuri unde nu există canalizare, salubritate sau străzi și șoseleneasfaltate; cozi în trafic, șantiere la tot pasul. Suntem una dintre țările care nu are un patinoar acceptabil, arene de tenis sau săli de gimnasticăamenajate în conformitate cu normele europene. În cadrul sistemului de învățământ, există unități școlare necorespunzătoare din punct de vedere administrativ și organizatoric, iar la nivel politic se poate vorbi de corupție, acestea fiind definatorii pentru majoritatea sistemelor din România, la care se adaugă și șantajul.

Un aspect important legat de doleanțele generației tinere îl reprezintă modul de conviețuire. Aceștia își doresc să locuiască într-o capitală civilizată, fără a trăi cu teama permanentă de a fi atacați de câinii maidanezi, care apar la orice colț de stradă ori de hoții de buzunare care activează mai ales pe timpul nopții. Disciplina mai înseamnă și un **sistem sanitar la rang european**, acest lucru concretizându-se prin eliminarea cozilor infernale la care oamenii sunt nevoiți să aștepte pentru a le fi

¹⁰ Facultatea de Administrație Publică (SNSPA), Anul I.

¹¹ <http://www.asociatiabucuresti.ro/istoric.htm>

rezolvate problemele, gestionarea eficientă a situațiilor de urgență, eliminarea mitei oferită cadrelor medicale etc.

De asemenea, tinerii își doresc să le fie ascultate și acceptate propunerile de proiecte. Spre exemplu: ideea unui grup de tineri era realizarea unui proiect ce prevedea ca în fiecare stație să se anunțe cât timp mai au călătorii de așteptat până la sosirea respectivului mijloc de transport (autobuz/tramvaiul/metrou), cu un minim cost din partea RATB. Această inițiativă însă nici nu a fost luată în seamă.

Pe lângă cele enumerate mai sus, este mai mult decât necesar ca învățământul să fie la nivel european, profesorii să își facă meseria cu profesionalism pentru ca raportul muncă prestată-remunerație să fie calitativ, dar și studenții să fie motivați atât din punct de vedere financiar, cât și din puncte de vedere moral. De asemenea, consider că este o necesitate ca elevii și studenții să aibă reducere la abonamente, cinema sau teatru; eliminarea sistemului taxiurilor pirat, care, de obicei, cer o sumă dublă sau chiar triplă în locul celei legal stabilite, constituie, în opinia mea, o prioritate.

La nivel de primărie, în folosul copiilor și tinerilor, aș crea locuri de joacă, de recreere, spații verzi pentru amenajarea parcurilor, piste pentru bicicliști, locuri destinate practicării sportului în aer liber, spații utilizate în scop de divertisment (concerte, stand up, activități culturale și artistice); pentru elevi și studenți, gratuitate la transportul de suprafață sau un preț minim alocat; grădinițe și școli modernizate, cămine utilizate, cu un minim de confort. Aș lucra la infrastructură, la transport, salubritate, întrucât acestea sunt principalele problematice care ar trebui soluționate. Aș plăti oameni bine instruiți pentru eficientizarea lucrărilor de șantier, aș realiza un plan pentru ca magazinele să fie poziționate cât mai aproape de zona rezidențială, aș restructura și moderniza clădirile care sunt în paragină sau asupra cărora s-au produs pagube mari în urma calamităților naturale (cutremure, inundații), pentru a reduce riscul accidentelor provocate prin desprinderea bucăților de cărămidă sau alte materiale în zonele intens populate.

În primul rând ce este un primar?

Un primar (din latina vulgară *primarius*, însemnând „primul, principalul”) este un politician care are rolul de autoritate executivă oficială din cadrul Consiliului Local al municipalității. În lume există o varietate de legi locale și obiceiuri în ceea ce privește puterile și responsabilitățile primarului, cât și în privința metodelor de a ajunge primar.¹² Dar mai exact ce este un primar general? Un primar general, este cel care conduce toate primăriile, mai exact toate primăriile îi sunt subordonate lui.

Ce aș face dacă aș fi dacă aș fi Primarul General al Municipiului București?

În al doilea rând, care sunt atribuțiile unui Primar General?

Conform Legii nr. 215/23.04.2001 modificată și completată de Legea nr. 286/2006, primarul trebuie să îndeplinească următoarele atribuții principale:¹³

- asigură respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, a prevederilor Constituției, precum și punerea în aplicare a legilor, a decretelor Președintelui României, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului; dispune măsurile necesare și acordă sprijin pentru aplicarea ordinilor și instrucțiunilor cu caracter normativ ale miniștrilor și ale celorlalți conducători ai autorităților administrației publice centrale, precum și a hotărârilor consiliului județean;

- verifică, din oficiu sau la cerere, încasarea și cheltuirea sumelor din bugetul local și comunică de îndată consiliului local cele constatate;

¹² Wikipedia: <http://ro.wikipedia.org/wiki/Primar>

¹³ Legea nr. 215/23.04.2001 modificată și completată de Legea nr. 286/2006, Constituția României

- asigură ordinea publică și liniștea locuitorilor, prin intermediul poliției, jandarmeriei, gardienilor publici, pompierilor și unităților de protecție civilă, care au obligația să răspundă solicitărilor sale, în condițiile legii;
- controlează igiena și salubritatea localurilor publice și produselor alimentare puse în vânzare pentru populație, cu sprijinul serviciilor de specialitate;
- ia măsuri pentru prevenirea și combaterea pericolelor provocate de animale, în condițiile legii; îndeplinește funcția de ofițer de stare civilă;
- ia măsuri pentru controlul depozitării deșeurilor menajere, industriale sau de orice fel, pentru asigurarea igienizării malurilor cursurilor de apă din raza comunei sau a orașului, precum și pentru decolmatarea văilor locale și a podețelor pentru asigurarea scurgerii apelor mari.

Primarul îndeplinește și alte atribuții prevăzute de lege sau de alte acte normative, precum și însărcinările date de consiliul local. Aici sunt câteva dintre atribuțiile principale prevăzute de lege. Le-am selectat pe cele mai importante din punctul meu de vedere.¹⁴

Văzând astfel îndatoririle, ce aș face eu, dacă aș fi Primar General?!

A fi primar general impune o mare responsabilitate. Pentru început, mi-aș alege o echipă de profesioniști pentru fiecare domeniu de activitate specific administrației, apoi aș comanda sondaje de opinii, studii și dezbateri pentru elaborarea unei strategii pe termen mediu și lung, astfel încât dezvoltarea orașului să urmeze un traseu prestabilit, cu alte cuvinte să nu mai fie lăsată la voia întâmplării. Aș încerca să ajut pe toată lumea, dar să nu favorizez pe nimeni în mod special, astfel ieșind din sfera manipulării, a șantajului și a discriminării. Aș amplasa **mai multe coșuri de gunoi, aș pune accent pe ecologizare, aș introduce spații verzi care să alterneze cu zonele amenajate artificial, aș încerca să soluționez problema oamenilor străzii, a animalelor fără adăpost, aș demara procese pentru construirea, întreținerea și sponsorizarea caselor de copii și azilelor de bătrâni, dar și pentru deschiderea de biblioteci, teatre și case de cultură modernizate.**

În al doilea rând, aș încerca, probabil să creez locuri de muncă pentru studenții care ies de pe băncile facultăților. I-aș motiva să își dezvolte capacitățile intelectuale în mod practic. Aș lua măsuri în ceea ce privește amenajarea căminelor, pentru ca studenții să aibă condiții optime pentru a studia: (defecțiuni ale instalațiilor, lipsa mobilierului sau starea precară a acestuia, nefuncționalități în baie, lipsa produselor sanitare etc.). Consider că este foarte important ca școala, facultatea, căminele să fie dotate corespunzător. Pentru studenți, aș face cantină localizată în apropierea facultății și aș introduce pauze de 20-30 de minute, pentru a le oferi acestora timpul necesar pentru a lua masa, fără a fi nevoiți să își procure mâncarea de la tonomate sau magazine de tip fast-food. De asemenea, consider a fi foarte importantă existența unei săli de lectură în incinta fiecărui cămin, care să le asigure studenților un mediu prielnic studiului individual.

Pentru a soluționa una dintre problemele des întâlnite atât la nivelul întregii țări, cât și la nivelul Bucureștiului, aș solicita fonduri europene în momentul în care aș avea întocmit un plan de afaceri, care să cuprindă o estimare realistă a costurilor și a perioadelor necesare pentru realizarea etapelor proiectului, urmând apoi să găsesc sursele de cofinanțare - banii care să constituie contribuția proprie la finanțarea proiectului - iar după procedurile de achiziție publică pentru studiile de fezabilitate, dacă este nevoie de ele, trebuie să obținem avizele și permisele necesare. Abia după parcurgerea acestor etape poate fi completată cererea de finanțare.

Mai exact, îmi propun să modernizez străzile capitalei, deoarece zeci de mii de bucureșteni trăiesc în zone în care străzile arată mai rău ca la sat. Problemele cele mai mari sunt în cartierele

¹⁴ Legea nr. 215/23.04.2001 modificată și completată de Legea nr. 286/2006, Constituția României

care s-au extins foarte mult în ultimii ani. Vina este a autorităților, a căror reacție a lipsit. Realizarea infrastructurii nu a fost făcută înainte ca zonele să se dezvolte. În ultimii ani, zona de vest a Capitalei s-a dezvoltat extrem de rapid. Zona prelungirii Ghencea este cel mai bun exemplu. Aici a apărut un cartier nou al Bucureștiului, în care locuiesc aproape 20.000 de oameni. Autoritățile nu au ținut însă pasul cu extinderea orașului, iar infrastructura a rămas aceeași. Ieșirea spre Domnești are doar o bandă pe sens și a devenit una dintre cele mai aglomerate din Capitală. Pietonii din zona au probleme la fel de mari.

În 2007, Consiliul General al Municipiului București a alocat circa 400 de milioane de lei pentru lărgirea Bulevardului Prelungirea Ghencea la trei benzi pe sens, plus trotuare de cinci metri. Falimentul firmei care trebuia să se ocupe de proiect a blocat însă începerea lucrărilor. Acum mai bine de un an, premierul și Primarul General al Capitalei declarau că proiectul va fi gata până la sfârșitul lui 2015. Consider că acest aspect trebuie pus în practică și finalizat în cele din urmă.

În concluzie, dacă aș fi Primarul general al capitalei europene – București, aș încerca să soluționez problemele cu care se confruntă cetățenii și să încerc să asigur **respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor**, luând astfel măsurile necesare pentru liniștea publică. Obiectivul meu este să demonstrez cum profesionalismul, talentul și entuziasmul mă vor ajuta în îndeplinirea atribuțiilor Primarului general. Dacă profilul Primarului general ideal include trăsături ca: *profesionalism, seriozitate, rigurozitate, capacități analitice, lucrul independent, dar și în echipă, excelente abilități de comunicare*, aș putea răspunde cu succes tuturor povocarilor.

Vă rog să luați în considerare ceea ce am de oferit!

Mihai RĂDULESCU¹⁵

.... Și uite așa, am ajuns și primarul Bucureștiului.... Nu-mi dau seama dacă este mai mult un exercițiu de imaginație sau o provocare. Cert este că, așa cum îi stă bine unui primar, voi începe cu o analiză a situației din „teren”.

Mai întâi, câteva lucruri generale despre București: este unul din cele mai importante și mai vechi orașe din Europa, un important centru cultural și istoric, dar și economic al Europei de Est, fiind menționat în istorie încă din 1459. Se întinde pe o suprafață de 238km², și are (oficial) o populație de 1,930,390 locuitori. Este modelat după mai multe stiluri de arhitectură, trecând prin mai multe perioade istorice, de la regat, la era comunistă și apoi modernă, fiecare lăsându-și amprenta în existența orașului.

În perioada anilor 1900 – 1930, a fost unul dintre cele mai frumoase și mai moderne orașe din Europa, fiind egalabil cu Parisul, numit chiar de mulți contemporani, Micul Paris. Pe atunci, deci, Bucureștiul era o adevărată capitală europeană.

Întrebarea firească este aceea, dacă în acest moment putem spune despre acest oraș același lucru. Dacă oțitem poziția geografică a orașului, răspunsul meu ar fi că nu, dacă ne comparăm cu majoritatea capitalelor europene. Nu există o definiție general acceptată a noțiunii de capitală europeană, dar pentru mulți simpli cetățeni, **capitală europeană înseamnă curățenie, cetățeni civilizați, trafic în limite normale, piste pentru bicicliști (pe care să nu fie parcate mașini), toalete publice care să nu miroasă de la 3 metri, coșuri de gunoi, artere pietonale largi**, iar lista ar putea continua pe multe rânduri.

Se poate spune astfel, că marea problemă a orașului, pe lângă o infrastructură și transport deficitar (lipsa centurilor și a unei linii de metrou până la aeroport), poluare cauzată de numărul mare de mașini și de lipsa spațiilor verzi totul, ar fi faptul că este un imens și, mai ales, un permanent șantier. Foarte puține proiecte au avut continuitate între mandate, tot timpul au rămas proiecte începute și neterminate (pentru că mentalitatea românească este ceva de genul că, ce fac alții nu e bun, deci, hai să venim cu ideile noastre, implicit geniale) sau au fost propuse proiecte fanteziste a căror durată ar fi fost foarte mare și cu repercusiuni asupra unei părți a populației (exproprieri, defrișări de spații verzi).

O altă problemă pe care ca primar nu am cum să nu o analizez este arhitectura haotică a orașului. Toți arătăm cu degetul spre blocurile monstruoase ridicate pe timpul lui Ceaușescu. Dar după anii '90, oare ce s-a întâmplat? De ce, dacă pe o stradă sunt 20 de blocuri reabilite fiecare are o culoare diferită? Oare să nu le confunde locatarii? De ce, lângă clădiri superbe precum Biserica Armenească s-a ridicat o monstruoșitate? Păi, ce întrebare! Avem nevoie de clădiri moderne, nu de vechituri..... Trist!

Să mergem și pe o stradă oarecare din București. De la primul pas se poate observa că bucureștenii au suflet mare - iubesc animalele, și mai ales câinii. Cum ne

¹⁵ Facultatea de Administrație Publică (SNSPA), Master *Spațiul Administrativ European*, Anul II.

putem da seama? Păi, doar nu își imaginează cineva că cei care își scot câinii la plimbare adună mizeria acestora. Iar câinii nu sunt comunitari, ci au stăpân, deci, educați cum sunt, își fac nevoile pe trotuar. Cum altfel se poate păstra vigilența oamenilor? Să meargă așa, oricum? Nu, să se uite pe unde merg! Și dacă nu le convine, ce, nu e și stradă?

Trebuie neapărat să merg și cu RATB-ul, pentru a-mi face o părere despre condițiile de călătorie pe care le au bucureștenii. Iau un autobuz chiar din fața Palatului Cotroceni -139. Oare își poate imagina cineva că într-un oraș ce se vrea capitală în Uniunea Europeană chiar, pasagerii mănâncă semințe și scuipă cojile direct pe jos? Ei bine, în Bucureștiul nostru "civilizat" se întâmplă și asta.... Nu mai vorbim de câteva doamne care tocmai și-au băut cafeaua și cum e complicat să țină un pahar în mână până ajung la primul coș de gunoi, deschid geamul și aruncă recipientele în plină stradă... Oare nu se dau niște amenzi pentru așa ceva? Cine, când și cum procedează?

Și ajungem și la câinii comunitari.... Da, este adevărat că problema nu se compară cu ce era în urmă cu 2 ani, dar nici bine nu este. Încă mai sunt zone unde chiar ai nevoie de o oarecare inconștiență să te aventurezi. Ce e ciudat, e că totuși ești în oraș. Adică, nu ești pregătit ca ciobanul din vârful muntelui să te iei la luptă cu fiara. Aici vii de la serviciu cu pantofii lăcuiți, eventual cu tocuri și poșetă, nu cu bâta.

Să vedem și un spațiu de joacă pentru copii dintr-un parc, lângă care este și un paznic. Pe lângă alte aparate de joacă, sunt 3 leagăne, iar 2 s-au rupt de vreo 3 luni, dar până acum nu le-a schimbat nimeni. Vreo câteva mămică mănâncă semințe, iar cojile se alătură mormanului deja existent în groapa cu nisip unde copiii se joacă. Mai sunt și câteva ambalaje aruncate, iar lângă coșurile de gunoi sunt și câteva doze de bere. Oare care este rolul aceluia paznic? Să nu cumva să plece copiii cu balansoarul acasă sau să dea de înțeles că într-un spațiu public mai folosești și coșul de gunoi?

Cunosc un puști care are 14 ani și este pasionat de hochei. Anul trecut s-a transferat la o școală din Galați, pentru că în București echipa nu mai avea pe ce patinoar să se antreneze. Păi, cine îi pune și pe copiiiăștia să practice sporturi de iarnă în celelalte anotimpuri? De ce ar fi nevoie de patinoar în București?

Încă o adevărată provocare – toaleta publică. Poate este un subiect tabu pentru un astfel de eseu, dar nu cred că e locuitor al Bucureștiului sau turist, care mânat de oarece nevoi să nu fi căutat o toaletă. Ce alternative are un astfel de om greu încercat? Poate merge la o toaletă publică, să-i spunem clasică. Oare există așa ceva? Or mai fi 5-6 în tot orașul? Deci, prima variantă iese din discuție. Există toalete ecologice, problema este însă că suntem înzestrați cu miros. În general, acesta se simte de la cel puțin 2 metri. În cazul în care totuși suntem norocoși și supraviețuim acestei încercări, folosirea ei este o adevărată aventură. Mai putem ochi un restaurant și dacă înșelăm vigilența angajaților, suntem niște oameni fericiți. Sunt situații în care însă chelnerii sunt adevărați Cerberi! În Varșovia, de exemplu, în restaurante se plătește o taxă mică și atunci, astfel de probleme au o rezolvare mai rapidă, s-ar putea spune. Păi da, dar unde mai e spiritul de aventurier?

Ce bucureștean nu a visat măcar o dată să locuiască în Veneția? Problema e rezolvată la prima ploaie torențială. Dintr-o dată, totul devine romantic... până când trece prima mașină pe lângă tine și te împrășcă din cap până în picioare sau până când trebuie să traversezi prima intersecție. Asta, dacă ești pieton... dacă ești șofer, mașina plutește ca o barcă, parcurgi 2 km în 30 de minute, iar când trebuie să găsești un loc de parcare, deja spiritul de observație trebuie să fie supraomenesc.

Încerc să mă pun și în pielea unui turist care tocmai a aterizat pe aeroportul Henri Coandă. Evident că mai întâi întrebă de unde poate lua metroul spre București... Care metrou? Să se

descurce, să fie inventiv! la un taxi, dar surpriză, la un moment dat, acesta se oprește în trafic mai multe minute. I se explică că au ajuns la Piața Presei Libere, iar omul e convins că acolo e un obiectiv turistic foarte important, dacă oamenii așteaptă atât de mult în plină stradă. Se convinge curând că e un șantier, iar acesta e doar începutul.....

Dacă i se pare interesant, poate merge și până în Drumul Taberei, pentru că șanse să mai fi văzut așa ceva vreodată sunt tare mici..... Un amărât de parc e construit, defrișat, reconstruit de mai bine de 2 ani, plus craterele pentru metroul care cică într-un an vor dispărea ca prin minune. Dar oare nu s-ar putea face un circuit turistic în zona aceea, pentru că tare e interesant de văzut așa ceva! Sunt unii oameni de prin țări ca Olanda, Suedia, Anglia și încă vreo câteva care chiar nu au unde să mai întâlnească un astfel de tablou. Bucureștiul însă, e plin de surprize!

Da.... cred că am văzut destule! Acum, mă întreb dacă unui tânăr i-ar plăcea să locuiască într-un astfel de oraș. Oare ce își dorește un tânăr?

Păi, cred că un loc de muncă la care să ajungă într-un timp decent, spații verzi, artere pietonale, străzi largi care să facă legătura cu centura (modernizată) a Bucureștiului, metrou până la cel mai important aeroport, străzi curate, spații de picnic sau locuri de joacă dotate și curate pentru copii.

Nu mai vorbim de spitale decente unde să fie tratați cu respect, nu pe un ton de parcă ar fi infractori. Dar cum medicii au un salariu de abia își permit să supraviețuiască, oare de ce să ne mirăm că au o astfel de atitudine?

Cred că tinerii doresc și școli cu profesori motivați pentru copiii pe care îi vor avea, dar cică o mare parte nu ar fi bine pregătiți. Dar oare nu e firesc ca cei capabili să plece în alte domenii? Tare sunt curios cum ar arăta notele la titularizare dacă salariul unui profesor debutant ar fi de cel puțin 1500 lei. Dar oare, așa cum anumite categorii profesionale au foarte multe facilități, medicii și profesorii nu ar putea să stea cu chirie în blocuri ANL sau să se gândească autoritățile la alte lucruri care să-i motiveze?

Integrarea României în Uniunea Europeană a facilitat posibilitatea călătoriei în alte capitale europene. Este normal ca în momentul în care ai văzut părțile bune din aceste orașe să dorești ca acestea să fie implementate măcar la o scară mai mică și în București. Evident nu ne dorim o simplă copiere, nu vrem să-i dăm dreptate lui Titu Maitorescu cu teoria „formelor fără fond”. Dar bunele practici pot fi analizate și de ce nu, implementate ținând cont de specificul național.

Problemele amintite anterior sunt doar câteva din cele foarte multe pe care Bucureștiul le are. Știe toată lumea că primarul nu poate lua decizii singur, dar poate că în acel Consiliu General sunt și oameni cărora s-ar putea să le placă să trăiască civilizată.

De asemenea, mai este o procedură care poate fi folosită mai des – se numește referendum. **Oare într-o capitală a unei țări din Uniunea Europeană chiar nu e nimic în care să fie consultați și cetățenii?**

Trebuie să recunoaștem că Bucureștiul are un potențial turistic ridicat. Cu toate astea, din cauza infrastructurii, a reparațiilor și reabilitărilor permanente, a lipsei de civilizație, până la urmă, orașul pierde din acest punct de vedere.

Pentru a ajunge și a pleca din București, se pierde foarte mult timp pe străzile supraaglomerate. Este o reală nevoie de artere largi, care să facă legătura cu centura și autostrăzile. Pe de altă parte, centura este ea însăși o provocare, o bună parte din aceasta fiind neterminată, ceea ce îngreunează traficul.

O serie de metode de a fluidiza traficul și a scădea nivelul poluării ar fi achiziționarea de noi autobuze, troleibuze și tramvaie, înființarea benzilor doar pentru transportul în comun cel puțin

pe marile bulevarde si acolo unde infrastructura o permite (de exemplu, linia tramvaiului 41), pentru a încuraja cetățenii să renunțe la mașina personală.

Orașul nostru este traversat de o apă. În alte orașe, acest element a fost valorificat, dar în București, nu. Așa cum Londra are o Tamisa, iar Parisul o Sena, de ce să nu „avem” și noi o Dâmbovița? Oare pe anumite porțiuni, nu s-ar putea face canale navigabile, cel puțin pentru bărci de mici dimensiuni? Sau măcar niște spații pentru o banală plimbare?

Bucureștiul are locuri minunate, precum Muzeul Satului, Muzeul de Istorie, Muzeul de Artă, Muzeul Țăranului Român, Ateneul, străzi pline de istorie și cu mult bun gust, parcuri pline de nostalgie ca Cișmigiul, centrul vechi, care are parfumul său unic sau Palatul Parlamentului (despre care putem comenta la nesfârșit, însă atrage foarte mulți turiști), dar care nu sunt suficiente pentru a compensa problemele pe care le întâlnim la tot pasul.

Oare chiar nu se pot găsi soluții? Nu cred că se așteaptă nimeni ca Bucureștiul să se schimbe peste noapte, dar sunt ani în care anumite lucruri nu s-au schimbat deloc. Este foarte clar că problemele amintite anterior să regăsesc și în alte orașe europene, dar poate nu la o scară atât de mare. Dacă ar fi să descriu bucureșteanul tipic aş spune că este nervos și frustrat. Cetățenii și-au exercitat un drept important, votul, prin care au acordat încredere unor oameni să-i reprezinte, să facă acele schimbări pe care le-au promis în campaniile electorale. Oare a făcut cineva un studiu pentru a se vedea câte dintre acestea s-au concretizat? Cred că nu....